

[Jørgen Jørgensen.]

ikke mindst Ungdommen ved at tage Arbejde andetsteds kan skaffe sig Kendskab til og Forstaaelse af deres Nabolandes Forhold og Vilkaar, saaledes at man derigennem paa praktisk Maade kan begynde at grundlægge et virkeligt Samarbejde, som kan faa Betydning i den kommende Tid.

Paul Holt: Vi fra vor Side kan ogsaa give Tilsagn om Støtte til det foreliggende Forslag til Beslutning; vi ser det som Udtryk for et godt nordisk Samarbejde. Vi betragter det som et virkeligt Gode af faa nedsat det i Konventionen omtalte Fællesudvalg og tillige et staaende socialt Udvalg til at følge Udviklingen i de forskellige nordiske Lande vedrørende Arbejdernes Stilling.

Det ligger saadan, at der for Sveriges Vedkommende er noget ganske særligt, som kan komme til at spille en Rolle i denne Forbindelse. Hvis man undersøger Aldersfordelingen i de nordiske Lande, vil det vise sig, at Sverige staaar svagest med Hensyn til Antallet af unge Mænd og i det hele taget unge Mennesker i de kommende Aar. Der er foretaget en Undersøgelse af Poul Dam i en lille Bog, der hedder „Nordens Befolkning“, som blev omdelt til det høje Tings Medlemmer i sin Tid, da Skriftet udkom, og ifølge denne Undersøgelse ligger det saadan, at man i Aaret 1950 maa imødesee en relativt stor Tilbagegang af Mænd i den arbejdssøgende Alder for Ungdommens Vedkommende, saaledes at Sverige her vil kunne regne med en Tilbagegang paa flere Tusinde. Tilbagegang vil ogsaa finde Sted i de andre nordiske Lande, men ikke i saa stor Udstrækning. Derfor kan man naturligvis i nogen Grad frygte for, at der ikke bliver det rette Lige-lighedsforhold imellem de nordiske Lande. Jeg vil udtrykke Haabet om, at det alligevel maa lykkes, saa at der bliver en Bevægelse mellem Landene, og der er da ogsaa i Konventionen givet en vis Sikkerhed for, at det ikke bliver en ensidig Bevægelse fra det ene Land til det andet.

Jeg vil ogsaa udtrykke vor Glæde over, at der i Konventionen tales saa tydeligt om, at der skal gives Ungdommen Adgang til en friere Bevægelse. Det har jo været et meget, meget stort Gode for Haandværkerungdommen, at den har kunnet vandre fra Land til Land. Vi ønsker, at der igen bliver en rigere Adgang dertil.

Søren Olesen: Vi fra mit Partis Side vil ogsaa gerne give Tilslutning til denne Konvention, idet vi betragter den som Udtryk for, at man gerne, saavel fra dansk som fra

svensk Side, vil hjælpe Ungdommen til at komme ud og se sig om og faa Arbejde i de to respektive Lande. Men samtidig maa vi udtale Ønsket om, at det maa forstaaes saadan, at disse Centraler, Arbejdsanvisningsorganer, er pligtige til at yde Hjælp, men at det ikke er Meningen, at enhver Formidling af Arbejdskraft absolut skal være tvunget til at gaa derigennem, for saa kunde det komme til at virke som en Hindring for de enkelte, der selv kunde skaffe sig Arbejde i det andet Land; men efter de Udtryk, der er brugt — der staaer, at man „kan rette Anmodning“ —, maa det være Meningen, at det ikke er absolut nødvendigt, at det skal gaa den Vej.

Jeg vil ogsaa gerne udtale Haabet om, at man ikke paa andre Maader lægger Hindringer i Vejen for, at de unge kommer ud og faar Arbejde i et andet Land, man maa ogsaa der jævne Vejen for dem mest muligt. Jeg traf for nogen Tid siden en ung Pige, som havde faaet en Plads i Stockholm, men hun kunde ikke i Danmark faa Billet længere end til Malmø. Hun aftalte saa med Arbejdsgiveren, at der skulde ligge en Billet i Malmø derfra og til Stockholm. Da hun kom derover, var der imidlertid ikke kommet nogen Billet, og da hun ikke havde svenske Penge — dem kan man jo ikke faa —, henvendte hun sig til den danske Konsul i Malmø. Der fik hun ogsaa Hjælp, nemlig en Billet tilbage til København.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Ved Finanslovdebatten gav jeg en kort Redegørelse for Forholdene, som de har udviklet sig, og oplyste, at der ikke synes at være nær saa stærk en Udvaldringslyst til Sverige, som der havde været tidligere paa Aaret, og de, der fortrinsvis rejste, var nærmest unge Mennesker; efter 5—6 Aars Indespærring var det kun naturligt, at der hos mange unge var Trang, dels til Uddannelse, dels til at lære andre Forhold at kende. I Foraaret havde vi ogsaa den Glæde, at der kom en Henvendelse fra svensk Side; der var, jeg tror et halvt Hundrede unge Landmænd, som ønskede at komme her til Landet for at lære danske Landbrugsforhold at kende.

Jeg skal ikke gentage den lille Redegørelse, jeg gav ved Finanslovdebatten, men kun sige, at jeg tror ikke, vi skal være kede af ved denne lille Konvention at lægge et Grundlag, hvorpaa der kan bygges videre i det nordiske Samarbejde, og vi skal være glade, selv om ikke alle Lande er med i det. Æren for den Begyndelse, her er gjort, tilkommer fortrinsvis min Forgænger, det